

[Glistrup]

holm, som man har købt til en billig pris, fordi det nu engang er ens onkel, der er hovedaktionær i det selskab, der har solgt det, eller lignende, opnå, at man på en uges tid eller 14 dage, eller hvor lang tid der for skams skyld kan gå, kan score sine 200.000–300.000 kr. Det er jo den slags ting, som 2-års-reglen har skullet være et værn over for.

Jeg skal bestemt ikke sige, at jeg har nogen særlig sympati for dette værn, men vi må bare teknisk gøre os klart, at det at fjerne denne 2-års-regel ligesom alle de andre mange, mange ændringer, der laves, vil føre til ændrede dispositionsmønstre hos borgerne.

Det, der er kernen i det, er jo, at skatteministeren er så stationær. Han tror, at borgerne disponerer uden hensyntagen til skattelovgivningen, men jeg kan forsikre skatteministeren om, at uden for Skals er der mange, der har den opfattelse, at man skal tilrettelægge sine dispositioner efter at have kigget på, hvordan skattelovene nu er blevet indrettet.

Og så har vi jo denne symptomatiske diskussion imellem fru Bente Juncker og hr. Klaus Hækkerup om, hvorvidt det er praktisk, at man bruger den nye vurdering i stedet for den gamle til lejeværdiansættelse. Der er der jo ikke nogen som helst tvivl om, at selv om der måske er nogle ejendomme, der vil falde ved vurderingen pr. 1. januar 1990 – det er jo langt fra sikkert – så er det en enorm skatteskærpelse, der ligger i L 3. Men det skal jeg komme nærmere ind på, når jeg får mere taletid.

Jens Thoft (SF):

Ministeren talte jo op ad stolper og ned ad vægge for at skjule, at de to foregående lovforslag kommer han nu ikke igennem med. Men disse her ser det da mere ud som om han får vedtaget og da også med rimelig støtte fra SF.

Først må jeg sige tak for, at ejerlejligheder nu bliver omvurderet, når de bliver frigjort fra gamle lejemål og bliver solgt. Det er jo en gammel SF-sag – vi har fremsat forslaget her i Tinget tre gange – men jeg må erkende, at jeg forbløffes, når ministeren kalder denne regel for en forenkling, for argumentet imod SF's lovgivning, som ministeren nu gennemfører 100 pct., var, at det kunne ikke lade sig gøre administrativt; det var alt for administrativt besværligt.

På denne baggrund forbløffes jeg lidt, når ministeren nu sælger det, der ikke før kunne la-

de sig gøre administrativt, som en administrativ lettelse. Men sådan er der jo så meget, og det er da godt, at den sunde fornuft har sejret.

Men jeg er lidt ked af at opleve argumenterne blive vendt rundt på hovedet på den måde, som ministeren gør det. Det skaber ikke den store tillid til ministerens beregninger over antallet af årsværk, som kan spares, såfremt forslagene bliver vedtaget.

Den bunke lovforslag, som vi nu har fået forelagt, vil med sikkerhed – det synes jeg hr. Glistrup har helt ret i – gøre lovsamlingen endnu tykkere. Det er da godt nok, at det præsenteres som en forenkling, og det er det da nok også i anden omgang, det tror jeg da. Men i første omgang har hr. Glistrup ret: dér er det det ikke.

SF er tilhænger af rimelige regelforenklinger, og jeg må erkende, at jeg har svært ved at overskue alle hjørnerne i de foreliggende forslag. Ligesom jeg tidligere har oplevet, at ministeren i sine begrundelser har fortiet væsentlige ændringer og kendsgerninger, så føler jeg mig rimelig usikker på, hvor meget der nu er fortiet, når man læser bemærkningerne igennem, for der kan i disse mange paragrafændringer puttes ganske meget ind.

Men lad mig knytte nogle få kommentarer til de enkelte lovforslag.

Først forslaget om dispensationsbestemmelserne. L 2 er SF i det store og hele positiv over for. Det er rigtigt, at hvis man objektiviserer dispensationsbestemmelserne, når man alligevel altid giver dispensationer, så slipper man lidt lettere. Men jeg vil gerne understrege, at det ikke betyder, at SF er tilhænger af den dispensationspraksis, som med tiden er blevet udviklet; i masser af tilfælde ville vi, hvis det var indstiftet ved lov, have stemt imod. Men jeg erkender da, at når man altid dispenserer, kan man lige så godt objektivere reglerne; ingen tvivl om det.

Ifølge § 6 i lovforslaget udvides kredsen af successionsberettigede, og det har jeg store kvaler ved at gennemskue. Jeg kan ikke se andet, end at virkningen vil være, at man derved vil komme yderligere en gruppe skattemæssigt til hjælp, en gruppe, som har afskrevet for meget.

Jeg ser også muligheder for at udnytte reglen om, at forskudsafskrivninger kun kan overtages af én person, som dermed kommer til at bære hele skattebyrden, som en sag, der kan skabe problemer, for hvis den pågældende person